

D Ů V O D O V Á   Z P R Á V A

OBECNÁ ČÁST

1. Zhodnocení platného právního stavu; vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy; odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy

Návrh zákona o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách) byl zpracován na základě potřeby úpravy některých oblastí rafinérského průmyslu a obchodu, zejména pak problematiky kvality a složení prodávaných pohonných hmot v souladu s evropskými směrnici o jakosti benzínu a motorové nafty a podmínek provozování čerpacích stanic pohonných hmot. Sblížení požadavků na provoz různých druhů čerpacích stanic by mělo významně přispět nejen k ochraně života a zdraví osob a životního prostředí, ale i ochraně čistoty hospodářské soutěže. Potřeba řešit navrhovaným způsobem evidenci pohonných hmot a kontrolu jejich jakosti je naléhavá.

V současné době obsahuje úpravu jakosti a složení pohonných hmot (včetně zákazu prodeje olovnatých motorových benzinů) zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Tato úprava v zásadě odpovídá potřebám praxe i požadavkům předpisů ES a bude proto do nového zákona převzata jen s drobnými formulačními změnami. Příčinou vypracování návrhu samostatného zákona byla zejména potřeba legislativně ošetřit i další oblasti vztahující se k prodeji pohonných hmot a fakt, že takováto úprava by překračovala přirozené meze působnosti zákona č. 56/2001 Sb.

Předpisy Evropských společenství (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/70/ES o jakosti benzínu a motorové nafty, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/17/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady 2003/1882/ES; Rozhodnutí Komise 2002/159/ES o jednotném formuláři pro předkládání souhrnných údajů o jakosti paliv v jednotlivých státech; Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/30/ES o podpoře používání biopaliv a jiných obnovitelných paliv v dopravě) požadují po členských státech monitorování dodržování stanovených jakostních ukazatelů a složení pohonných hmot a podávání pravidelných zpráv Komisi evropských společenství, včetně přehledu objemů uvedených paliv prodaných na tuzemském trhu v daném kalendářním roce a údajů o geografickém rozložení dostupnosti některých pohonných hmot na území členského státu. Údaje o jakosti prodávaných pohonných hmot jsou sledovány Českou obchodní inspekcí na základě zákona č. 56/2001 Sb. a vyhlášky, kterou se stanoví požadavky na pohonné hmoty pro provoz vozidel na pozemních komunikacích a způsob sledování a monitorování jejich jakosti. Některá další potřebná data jsou získávána v rámci statistických zjišťování na základě zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě. Existují však údaje, které nejsou uvedenými postupy pokryty a jsou získávány pouze z dobrovolných hlášení podnikatelských subjektů. Chybí tak např. i úplná evidence čerpacích stanic pohonných hmot, která by přitom měla být základním východiskem pro další zjišťování. Povinná registrace a úprava vedení evidence čerpacích stanic jsou zásadním předpokladem objektivizace systému sledování jakosti prodávaných pohonných hmot v rámci celé sítě čerpacích stanic v České republice. Nezbytnou podmínkou vedení takové evidence je vyjasnění podmínek provozování všech zařízení sloužících k prodeji nebo výdeji pohonných hmot.

Podle dostupných údajů bylo v České republice ke konci roku 2004 v provozu cca 2150 čerpacích stanic pohonných hmot. Po vysokém nárůstu počtu čerpacích stanic zejména v polovině 90. let minulého století (v roce 1989 bylo na území dnešní ČR 784 čerpacích stanic) došlo ke snížení tempa růstu počtu čerpacích stanic, které se v posledních letech pohybuje kolem 2 % ročně. V některých západoevropských zemích dokonce od poloviny 90. let minulého století dochází k poklesu počtu čerpacích stanic. V poslední době se po vzoru západoevropských zemí na trhu prodeje pohonných hmot začínají i v ČR stále více prosazovat vlastníci velkých obchodních řetězců (hypermarkety). V České republice kromě toho existuje až několik set zařízení na výdej pohonných hmot umístěných v areálech různých provozů (např. zemědělských, dopravních, stavebních) určených primárně pro potřebu těchto provozů - tzv. areálových čerpacích stanic. V řadě případů zde však dochází i k prodeji pohonných hmot veřejnosti. Vedle toho je v provozu cca 150 přemístitelných zařízení, ze kterých jsou pohonné hmoty prodávány veřejnosti, a to většinou přímo na pozemních komunikacích - tzv. mobilní čerpací stanice.

Stávající právní úprava podnikání v oblasti provozování čerpacích stanic pohonných hmot, požadavků na jejich konstrukci a technické vybavení, jakož i nakládání s pohonnými hmotami, je obsažena v mnoha právních předpisech (např. zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 356/2003 Sb., o chemických látkách a chemických přípravcích a o změně některých zákonů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, vyhláška č. 355/2002 Sb., kterou se stanoví emisní limity a další podmínky provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší emitujících těkavé organické látky z procesů aplikujících rozpouštědla a ze skladování a distribuce benzínu). V žádném právním předpise však není výslovně stanoveno, že pohonné hmoty mohou být konečnému uživateli prodávány pouze na čerpací stanici pohonných hmot splňující požadavky stanovené uvedenými zvláštními právními předpisy, resp. že každé zařízení, které slouží k prodeji pohonných hmot uživatelům, je čerpací stanicí pohonných hmot a musí tedy tyto požadavky splňovat. To vede v praxi k tomu, že stále se zpřísňující požadavky na bezpečnost či nezávadnost pro životní prostředí splňuje pouze část provozovaných zařízení sloužících k prodeji pohonných hmot, neboť majitelé ostatních zařízení (např. tzv. nádvorních čerpacích stanic nebo mobilních čerpacích stanic) poukazují na to, že jejich zařízení není žádným předpisem označeno za čerpací stanici pohonných hmot. Provozování těchto zařízení tak vznikají nejen závažná rizika pro zdraví a bezpečnost osob a pro životní prostředí, ale i nerovné podmínky pro podnikání v této oblasti.

Pro zajištění dostatečné ochrany života, zdraví a majetku osob, ochrany životního prostředí a hospodářské soutěže, dodržování stanovených podmínek a zamezení obcházení zákona je nezbytné vedle prodeje pohonných hmot upravit obdobným způsobem i jejich bezúplatný výdej.

Z uvedených důvodů je zaváděn zákaz prodeje nebo výdeje pohonných hmot jinde, než na čerpací stanici pohonných hmot splňující požadavky stanovené právními předpisy. Tím bude jasné určeno, že každé zařízení, z něhož se pohonné hmoty prodávají, musí splňovat požadavky na čerpací stanice. Při úvahách o stanovení případných nových podmínek provozu

čerpací stanice pohonných hmot bylo třeba zohlednit zejména a) charakter požadavků, které dnes zvláštní právní předpisy pro tato zařízení stanoví, b) možnost orgánů veřejné moci plnění těchto požadavků efektivně kontrolovat a vymáhat a c) vyšší rizika spojenou s provozem takovýchto zařízení.

Není pochyb o tom, že čerpací stanice pohonných hmot mohou být velmi významným rizikem pro své okolí, a že je třeba pro ně stanovit požadavky z hlediska požární bezpečnosti, havarijního plánování, zachycování a čištění odpadních vod a likvidace odpadů (zejména úkapů z plnění nádrží vozidel a vod z údržby stanice), umístění v území (z hlediska ochrany přírody i bezpečnosti osob - např. vyloučit umístění v hustě zastavěných částech měst, v blízkosti vodních zdrojů či objektů se strategickým významem, pod mosty apod.), ochrany ovzduší (zpětný odvod par) atd. Takovéto požadavky v současné době obsahuje celá řada předpisů. Některé z nich jsou však stanoveny jen pro čerpací stanice, které jsou stavbami.

Stavební zákon zajišťuje vysokou ochranu veřejného zájmu u čerpacích stanic, které jsou stavbami. V rámci územního a stavebního řízení se k záměru stavitele mohou vyjádřit dotčené orgány státní správy, je zkoumán soulad se zvláštními právními předpisy a stanovením podmínek lze zajistit ochranu veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí. Plnění stanovených podmínek je navíc efektivně kontrolováno před uvedením stavby do užívání v rámci kolaudačního řízení i během jejího užívání (provozu čerpací stanice).

Požadavky na čerpací stanice, které jsou stavbami, stanoví řada právních předpisů. Například vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, mimo jiné zakazuje umístění čerpacích stanic v pásmech hygienické ochrany I. a II. stupně kolem vodních zdrojů sloužících pro zásobování pitnou vodou a v ochranných pásmech prvního stupně nebo v užším prozatímním ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů anebo zdrojů přírodních minerálních vod stolních (§ 4 odst. 8), požaduje, aby u staveb čerpacích stanic byla zřízena ochrana před bleskem (§ 47), aby manipulační plochy čerpacích stanic pohonných hmot byly nepropustné a byly vyspádovány do záchytných jímek s odtokem do kanalizace zaolejovaných vod (§ 57 odst. 2) a aby větrání čerpacích stanic zajistilo, že koncentrace škodlivých látek v ovzduší nepřekročí normové hodnoty z hlediska ochrany zdraví i nebezpečí výbuchu, (§ 57 odst. 5), požaduje zřízení hygienických zařízení v souladu s příslušnými normovými hodnotami a zvláštním právním předpisem (§ 57 odst. 3) a stanoví základní požadavky na požární bezpečnost, zejména rozděluje čerpací stanice na požární úseky, stanoví odstupové vzdálenosti a s určitými výjimkami zakazuje používat k jejich konstrukci hořlavé materiály (§ 57 odst. 7 až 9).

Vyhláška č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, stanoví například povinnost zajistit vstup v úrovni komunikace pro pěší bez vyrovnávacích stupňů, popř. šikmou rampou, (§ 4 odst. 1), vytýčit určitým způsobem přístup pro zrakově postižené osoby (§ 4 odst. 2), vyhradit na parkovacích plochách určitý počet stání pro vozidla zdravotně postižených osob (§ 5 odst. 2), zajistit přístup do všech prostorů staveb vodorovnými komunikacemi, schodišti, výtahy a zvedacími plošinami řešenými stanoveným způsobem (§ 11 odst. 1). Tyto požadavky se též vztahují pouze na čerpací stanice, které jsou stavbami.

V zájmu sjednocení podmínek provozování čerpacích stanic by teoreticky měly být pro zařízení, která nejsou stavbami, stanoveny stejné podmínky jako pro stavby. U řady

podmínek (vázaných na pevné spojení se zemí) to však není možné, neboť by těmito zařízeními nikdy nemohly být splněny. Proto budou do podmínek pro provoz čerpací stanice, která není stavbou, převzaty pouze ty požadavky, které toto zařízení (nebo podklad na němž je umístěno) může reálně splnit.

Nařízení vlády č. 178/2001 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví zaměstnanců při práci, ve znění pozdějších předpisů, upravuje kromě opatření k ochraně zdraví zaměstnanců při práci (a to zvláště při práci s nebezpečnými chemickými látkami) též hygienické požadavky na vybavení pracovišť. Objekty musí být zásobeny pitnou vodou v množství postačujícím pro krytí potřeby pití zaměstnanců a zajištění první pomoci a teplou tekoucí vodou pro zajištění osobní hygieny zaměstnanců. Na pracovištích, na nichž se pracuje s určitými látkami (např. i pohonnými hmotami), musí být zajištěna tekoucí pitná voda přímo na pracovišti (§ 28). Dále jsou stanoveny požadavky na vybavení pracovišť sanitárními zařízeními, např. umývárny, sprchy a záchody. Tato zařízení jsou pak využívána též zákazníky čerpacích stanic, což je nezbytné např. při potřísnění rukou nebo oděvu pohonnými hmotami nebo při vniknutí těchto látek do oka. Povinnost zřizovat tato zařízení se však nevztahuje na otevřené a polootevřené stánky (§ 1 odst. 2), za které je třeba vzhledem k jejich konstrukci považovat též tzv. mobilní čerpací stanice.

Podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů, jsou všechny čerpací stanice pohonných hmot považovány za (ostatní střední) stacionární (nikoli mobilní) zdroje znečišťování ovzduší. Provozovatelé středních stacionárních zdrojů jsou zejména povinni uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroje v souladu s podmínkami ochrany ovzduší, které jsou uvedeny ve stanoviscích a povoleních vydaných orgány ochrany ovzduší a v souladu s technickými podmínkami provozu zařízení, dodržovat emisní limity a emisní stropy, zjišťovat množství vypouštěných znečišťujících látek a každoročně zpracovat a odevzdat souhrnnou provozní evidenci (§ 11 odst. 1). Orgán ochrany ovzduší vydává povolení k umístění staveb středních stacionárních zdrojů, povolení staveb středních stacionárních zdrojů a jejich změn a povolení k uvedení středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu (§ 17). Vyhláška č. 355/2002 Sb., kterou se stanoví emisní limity a další podmínky provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší emitujících těkavé organické látky z procesů aplikujících organická rozpouštědla a ze skladování a distribuce benzínu, upravuje například požadavky na snížení celkových ročních ztrát benzínu vznikajících při plnění skladovacích zařízení v čerpacích stanicích (§ 17), zpětný odvod par při plnění palivových nádrží automobilů a měření a evidenci účinnosti zpětného odvodu (§ 18), informační povinnosti vůči zákazníkům a pravidelné kontroly funkčnosti zařízení a jejich vykazování (příloha č. 12 a 13). Většina těchto povinností se dnes vztahuje na všechny čerpací stanice bez ohledu na to, zda jde o stavby. S ohledem na objevující se výkladové nejasnosti, se však zdá být nezbytné výslovně zakotvit povinnost vybavit zařízením pro zpětný odvod par i čerpací stanice, které nejsou stavbami.

Podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, jsou pohonné hmoty považovány za látky závadné, resp. nebezpečné a zvláště nebezpečné závadné látky. Každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod (§ 39 odst. 1). Pokud zachází s těmito látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, je jejich uživatel povinen vypracovat plán opatření pro případy havárie, který schvaluje příslušný vodoprávní úřad (§ 39 odst. 2). Každý, kdo zachází s nebezpečnými závadnými látkami je povinen učinit

odpovídající opatření, aby nevnikly ani do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení, je povinen umístit zařízení tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku těchto látek do půdy nebo jejich nežádoucímu smísení s odpadními nebo srážkovými vodami, zkoušet těsnosti potrubí nebo nádrží, vybudovat a provozovat odpovídající kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek a zajistit, aby nově budované stavby byly zajištěny proti nežádoucímu úniku těchto látek při hašení požáru (§ 39 odst. 4). Dále je každý, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění (§ 38 odst. 3). Schválení plánu opatření pro případy havárie, vydání povolení k vypouštění odpadních vod a splnění v něm stanovených požadavků bude nově podmínkou vydání povolení k provozu i u čerpacích stanic, které nejsou stavbami.

Podle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, je každý povinen počínat si tak, aby nezavdal příčinu ke vzniku požáru, neohrozil život nebo zdraví osob, zvířata nebo majetek. Provoz čerpacích stanic je považován za činnost se zvýšeným požárním nebezpečím, popř. (v závislosti na okolnostech) dokonce s vysokým požárním nebezpečím. Právníkové osoby a podnikající fyzické osoby jsou povinny zejména obstarávat a zabezpečovat v potřebném množství a druzích požární techniku, věcné prostředky požární ochrany a požárně bezpečnostní zařízení a udržovat je v provozuschopném stavu, dodržovat technické podmínky a návody vztahující se k požární bezpečnosti výrobků nebo činností (§ 5), stanovit organizaci zabezpečení požární ochrany, stanovit z hlediska požární bezpečnosti požadavky na odbornou kvalifikaci osob pověřených obsluhou, kontrolou, údržbou a opravami zařízení (§ 6), zpracovat předepsanou dokumentaci požární ochrany, plnit podmínky požární bezpečnosti v ní stanovené a udržovat ji v souladu se skutečným stavem (§ 15) a zabezpečit pravidelné školení zaměstnanců o požární ochraně a odbornou přípravu zaměstnanců zařazených do preventivních požárních hlídek a preventistů požární ochrany (§ 16). Splnění požadavků požární bezpečnosti bude jednou z podmínek vydání povolení k uvedení čerpací stanice, která není stavbou, do provozu.

Celá řada právních předpisů tak stanoví požadavky na zařízení pro prodej či výdej pohonných hmot. Některé z nich se přitom vztahují pouze na čerpací stanice, které jsou stavbami. Ve všech případech je však k dosažení žádaného cíle (bezpečnost osob, majetku a ochrana životního prostředí) nezbytné, aby stanovení příslušných požadavků bylo doprovázeno efektivní kontrolou jejich plnění. Přitom je třeba zajistit dostatečnou kontrolu před a při uvádění zařízení do provozu, ale též účinnou následnou průběžnou kontrolu, neboť i zařízení, které při uvedení do provozu splňovalo všechny požadavky, se s nimi později může dostat do rozporu. U čerpacích stanic, které jsou stavbami, je tato kontrola zajišťována zejména stavebními úřady (ve spolupráci s dotčenými orgány), a to v rámci územního, stavebního a kolaudačního řízení i následného stavebního dohledu. Tato kontrola je velmi efektivní, neboť bez splnění všech požadavků nebude povoleno umístění nebo provedení stavby nebo její uvedení do užívání, případnou nepovolenou stavbu a jejího vlastníka lze relativně snadno odhalit a vzhledem k pevnému spojení se zemí je eliminováno riziko neplnění povinností a vyhýbání se kontrolám přemísťováním zařízení. U čerpacích stanic, které nejsou stavbami, je efektivita správního dozoru nesrovnatelně nižší, neboť chybí komplexní preventivní kontrola (obdobná stavebního a kolaudačního řízení) a i následný dozor po uvedení do provozu je ztěžován faktem, že tato zařízení mohou být ve velmi krátké době přemístěna. Vzhledem k neexistenci evidence těchto zařízení se navíc orgány správního dozoru dozví o jejich výskytu až se značným časovým odstupem.

Na obdobné problémy a překážky naráží u přemísťovaných zařízení též efektivita kontroly jakosti a složení z nich prodávaných pohonných hmot. Dostatečně pravidelné

a důsledné kontroly, které jsou nezbytné k zajištění požadované jakosti pohonných hmot a tím i ochraně majetku (zejména motorů vozidel) a zdraví osob a životního prostředí, jsou dnes prakticky možné pouze u čerpacích stanic, které jsou stavbami. U ostatních čerpacích stanic jsou vzhledem k jejich přemísťování a neexistenci evidence pouze nahodilé.

Návrh nemá za cíl zavést nové požadavky na čerpací stanice pohonných hmot, ale zejména zajistit plnění všech již dnes zvláštními předpisy stanovených požadavků při uvádění do provozu i během něj a umožnit efektivnější kontrolu jejich dodržování. Prodej nebo výdej pohonných hmot bude umožněn jak na čerpací stanici, která je stavbou, tak na čerpací stanici, která stavbou není, vždy však za splnění podmínky, že jsou dodrženy požadavky stanovené právními předpisy. Vzhledem k tomu, že u staveb je splnění všech požadavků v dostatečné míře zkoumáno v řízeních podle stavebního zákona, není u staveb třeba doplňovat další podmínky provozu ani nově upravovat kontrolu jejich splnění. U čerpacích stanic, které nejsou stavbami, je však vzhledem k výše uvedenému nezbytné upravit (vedle evidence těchto zařízení) kontrolu splnění požadavků stanovených zvláštními předpisy před jejich uvedením do provozu. Proto je navrhováno, aby uvedení těchto zařízení do provozu podléhalo schvalování. Před vydáním tohoto povolení (které bude obdobou kolaudačního rozhodnutí, resp. kolaudačního souhlasu) bude třeba zkoumat, zda zařízení splňuje požadavky směřující zejména k ochraně bezpečnosti osob a životního prostředí. Vzhledem k tomu, že místní samospráva je nejlépe informována o konkrétních místních podmínkách, je navrhováno, aby rozhodnutí o povolení provozu čerpací stanice vydávaly obecní úřady.

Přiblížením podmínek pro provoz různých druhů čerpacích stanic (staveb a jiných) dojde zároveň k ochraně hospodářské soutěže na trhu prodeje pohonných hmot. Zostřující se konkurenční prostředí tlačí prodejce pohonných hmot ke zlepšování služeb na straně jedné a snižování nákladů na straně druhé. Někteří prodejci se však orientují pouze na snižování nákladů, a to až na úkor bezpečnosti. V důsledku rozdílných podmínek, ne vždy zcela jasněho určení adresáta příslušných právních norem a nedostatečně efektivního správního dozoru jsou dnes soutěžitelé, kteří investovali do drahých zařízení splňujících přísné požadavky právních předpisů, znevýhodněni vůči těm, kteří tyto požadavky ignorují a tímto způsobem "snižují své náklady" na úkor bezpečnosti osob a majetku a ochrany životního prostředí.

Vzhledem k tomu, že na prodeji pohonných hmot na čerpacích stanicích a na jejich provozu se může podílet poměrně velký počet subjektů s různým právním postavením (např. vlastník čerpací stanice pohonných hmot, vlastník pohonných hmot, osoba provozující čerpací stanici pohonných hmot na základě smlouvy nájemní nebo o frančíze, zaměstnanci těchto osob), bylo třeba vymezit pro účely tohoto zákona nově jeden subjekt, který ponese odpovědnost za provoz čerpací stanice a dodržování povinností stanovených tímto zákonem. Tato osoba je označena jako „provozovatel čerpací stanice“.

Návrh obsahuje potřebnou novou úpravu vedení evidence čerpacích stanic pohonných hmot a jiných zařízení zajištěním jejich povinné registrace, evidence prodaných pohonných hmot a podávání příslušných zpráv a hlášení o množství, jakosti a složení pohonných hmot.

Navržená změna zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, směřuje k vypuštění těch ustanovení, která by se po přijetí zákona o pohonných hmotách stala nadbytečnými a duplicitními.

Navržená změna zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, má za cíl odstranit potencionálně nebezpečná zařízení z pozemních komunikací.

2. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky, s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána a její slučitelnosti s právními akty Evropských společenství

Navrhovaná právní úprava je plně v souladu s ústavním pořádkem České republiky, s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, a s právními akty Evropských společenství.

Navrhovaný zákon má mimo jiné za cíl vytvořit lepší předpoklady pro efektivní plnění povinností plynoucích pro Českou republiku z práva ES.

3. Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a hospodářské subjekty; sociální dopady a dopady na životní prostředí

Předkládaný návrh zákona nezakládá žádné nové nároky na státní rozpočet ani na jiné veřejné rozpočty a nemá sociální dopady ani negativní dopady na životní prostředí. Navrhovaná právní úprava zlepšuje z hlediska bezpečnosti a ochrany životního prostředí podnikání v oblasti maloobchodního prodeje pohonných hmot.

Zatížení rozpočtů obcí agendou podle § 5 odst. 2 a 3 bude vzhledem k počtu tzv. mobilních čerpacích stanic (cca 150 těchto stanic na cca 6500 obcí) zanedbatelné.

Potřebu vynaložit přechodně vyšší náklady lze předpokládat jen u těch hospodářských subjektů, které dosud příslušné požadavky nesplňovaly a využívaly tak neoprávněné konkurenční výhody, a to často na úkor bezpečnosti provozu. Vzhledem k počtu tzv. mobilních čerpacích stanic a ke skutečnosti, že některé z nich příslušné požadavky právních předpisů splňují, bude okruh osob, které v důsledku tohoto zákona budou muset nově vynaložit peněžní prostředky k zachování svého podnikání, velmi omezený.

Informační povinnosti podle § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 a 4 budou pro povinné subjekty znamenat výdaje ve výši maximálně desítek korun ročně.